

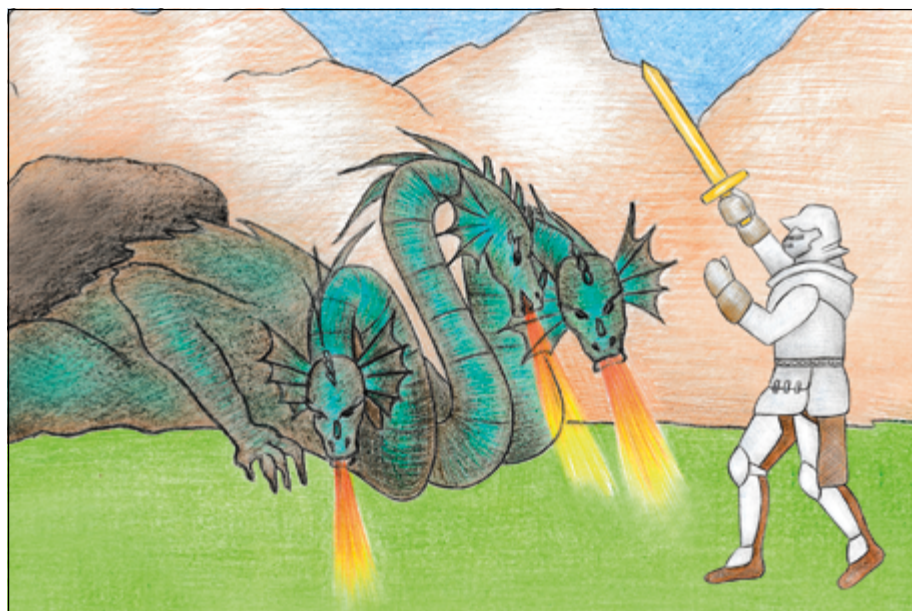
Peníze a jiná strašidla

„Finanční gramotnost“

je pořádné strašidlo, nebo tak na první pohled alespoň vypadá. Přitom to vůbec tak není. Představte si vícehlavého draka, vypadá sice hrozně, ale stačí mít brnění, meč, odvalu a zdravý rozum a zjistíte, že se vlastně nemusíte bát. Uvědomíte si totiž, že se vám povede nad ním zvítězit a stejné je to i s finanční gramotností. Jen namísto ohně a síry vypouští pojmy jako monopol, dluh, online bankovníctví, spoření, ...

Náš „drak“ má ale výhodu, nepotřebujete brnění a meč, abyste ho porazili. Stačí vám jen pár vědomostí. A kde je vzít, ptáte se? Od toho je tu naše brožurka. Její hrdinové Dan, Julie a Pan Pes vám na dobrodružné cestě pomohou. Sami uvidíte, že na konci se z děsivého draka stane krotká ještěrka.

Rytíř Daniel ujížděl tryskem k dračí sluji vysvobodit princeznu Julii. Po boku mu uháněl jeho veliký mluvící pes, kterého Dan zachránil už jako malé štěně. Vůbec tehdy nevěděl, že je to pes kouzelný.

Drak sužoval království už několik dlouhých let. Král vyhlásil, že kdo draka porazí, dostane ruku princezny a drakův poklad k tomu. Zachránců bylo na začátku mnoho, ale nikdo se nevracel.

Když se rytíř Daniel dozvěděl, že je princezna v nebezpečí, neváhal ani minutu a vyrazil, přece jen taková hezká princezna a poklad k tomu, to stojí za nějaké to riziko.

Během cesty vymysleli se psem plán, jak na to. „Sežene me cestou strašáka z pole. Posadím ti ho na hřbet a dáme mu moje staré brnění. Jakmile tě drak vycítí, vyleze ze sluje, aby na tebe vychrlil oheň. Ty ho odlákáš, budeš kličkovat, mezitím já projedu nepozorovaně ke vstupu do sluje a setnu mu hlavu,“ řekl Daniel psovi.

Plán vyšel do puntíku. Pes se přiblížil, drak po něm začal chňapat, už už se nadechoval, aby dštil oheň, ale nevyšlo z něj skoro nic, protože udatný Daniel mu hlavu usekl. Pes měl jenom trochu ožehlou srst, jinak byl úplně v pořádku, stejně tak princezna Julie, která běžela Danielovi poděkovat.

„To jsou mi teda věci,“ řekl si pes. „Já tady doslova a do písmene nasazuju kůži a princeznu s pokladem dostane Daniel, snad dostanu já alespoň kost navíc...“

Rytíř měl obrovskou radost z toho, že se mu podařilo princeznu zachránit. Když se ujistil, že jí drak nijak neublížil, šli si spolu prohlédnout poklad, který drak za ta léta nashromáždil. Kromě mincí a drahokamů tam našli i mušličky a hliněné sošky zvířat.

„Dane, no tak, kde jsi?“ ozval se najednou zdola hlas. To na něj zavolala Julinka.

„Nahoře na půdě! Našel jsem tu starou knížku pohádek a nějak jsem se tu začel, promiň...“

Dan s Julinkou chodí do 3. třídy a jsou kamarádi už od školky. Když Julča vyběhla na půdu za ním, převyprávěl jí, co právě četl v knize, i to, jak ho zarazilo, co rytíř v pokladu našel.

„Ale to je přece jasné, tak se platilo v minulosti,“ řekla Julie.

„Cože? Mušlemi a soškami? No to je ale hloupost!“ odpověděl jí Dan.

„Ale není! Předtím, než se z kousků kovů staly postupně kovové mince a objevily se první papírové bankovky, tak se při platbě používaly třeba i sošky zvířat. Fungoval taky směnný obchod. Vyměnil jsi třeba obilí za sůl, která kdysi byla hodně vzácná.“

„No to mi řekni, odkud tohle všechno víš?“ zeptal se Dan Julči.

„Z prohlídky v České národní bance, byla jsem tam s maminkou.

„A pojď už, musíme jít dělat ten úkol o penězích na prvouku,“ řekla Julie, když v tom dole pod schody zaštěkal Danův pes, který se jmenoval Pan Pes.

„Vidíš, i ten už štěká, že se máme odsud pohnout, nebaví ho tam dole čekat.“

„Tak co to máme za ten úkol?“ zeptal se Dan. Většinou si úkoly moc nepamatoval, ale Julča to naštěstí věděla vždycky.

„Máme vymyslet plán, jak si na něco našetřit, třeba na domácího mazlíčka, to bys ty měl mít v malíku, ne?“

To byla pravda. Když byl Dan malý, hrozně moc si přál psa. Co si pamatoval, pořád maminku přemlouval, aby mu nějakého koupila. Jenomže, Dan bydlel jen s ní a tak neměli tolik peněz. Samozřejmě tomu jako malý úplně nerozuměl. Proč by to měl být problém? Viděl kolikrát maminku stát před takovou kouzelnou krabicí, kam maminka strčila plastovou kartu a vypadly z ní peníze, tak proč to tak neudělat i teď?

Jenže maminka byla neoblomná. I když malý Dan si stejně myslel, že maminka ty peníze čaruje a nechce se jí udělat nějaké to kouzlo navíc. Proto vždycky večer před spaním mamku o pejska prosil a sliboval, že se o něj bude sám pečlivě starat.

Maminka si myslela, že po nějakém čase Dan na psa zapomene, ale to se nestalo. Každý večer ji Dan prosil o to samé. Nakonec mu slíbila, že když se jí podaří sehnat si lepší práci, za kterou dostane víc peněz a Dan bude psa pořád ještě chtít, tak se to spolu pokusí nějak vymyslet. Kdyby si Dan na pejska nějaké peníze přidal, rozhodně by to prý taky pomohlo, říkala mu maminka.

Dan se s ní tenkrát domluvil, že hned od dalšího dne si bude část z kapesného, které mu dává, spořit do prasátka. Také se rozhodl, že tam přidá nějaké peníze, které dostal k svátku nebo k narozeninám od babičky a dědečka. Sice to pro něj nebylo úplně snadné, protože si nemohl koupit bonbóny a čokoládu, které měl tak rád, ale vyplatilo se to. Mamince se povedlo sehnat si lepší práci a Dan tehdy šetřil tak poctivě, že na pejska za pár měsíců měli.

A tak k nim do rodiny přišel Pan Pes. Konec šetření to nebyl, protože Dan už od maminky věděl, že mít pejska něco stojí. Kupovali mu spolu krmení, hračky a někdy také museli s Panem Psem k veterináři. Za to všechno se muselo zaplatit, ale Danovi to nevadilo. Pana Psa by rozhodně za žádné bonbóny ani čokoládu nevyměnil. To by svému věrnému psímu kamarádovi nikdy neudělal!

Dan se vynořil za vzpomínek, podrbl Pana Psa na hlavě a dali se s Julčou do psaní úkolu.

Napsali tam, jak si Dan na pejska šetřil z kapesného. Julču napadlo, že se dá třeba taky vydělat pomocí s úklidem v domácnosti. Připsali i to, že když se budou děti dobře učit, tak za to po domluvě s rodiči taky nějakou tu korunu mohou dostat.